Edicto en que se declara la forma
Con que debe guardarse la Clausura
en los Conuentos de Religiosas y
las penas en que incurren los
transgressores.

CONFIRMATIO, ET INNOVATIO CONSTITUTIONIS

Incipientis: *Ex illa die:*

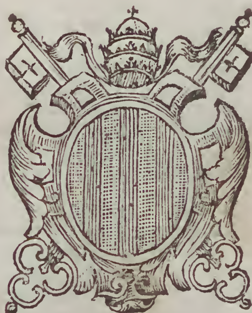
A CLEMENTE PAPA XI.

In Cauſa Rituum, ſeu Cæremoniarum Sinenſium editæ.

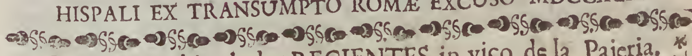
NECNON

Revocatio, reſciſsio, abolitio, caſſatio, annulatio; ac damnatio Permiſsionum ſuper iiſdem Ritibus, ſeu Cæremoniis, in quadam Paſtorali Epiſtola Caroli Ambroſii Mediobarbi, Patriarchæ Alexandrini, olim Comiſſarii, & Viſitatoris Apoſtolici in Sinarum Imperio contentarum.

Cum præſcriptione novæ formulæ Juramenti per Miſsionarios illarum partium præſentes, & futuros præſtandi.

HISPALI EX TRANSUMPTO ROMÆ EXCUSO MDCCXLII.

* Ex Typographia de los RECIENTES in vico de la Pajeria. *

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

EX QUO SINGULARI DEI PROVIDENTIA factum est, ut Orientalium, & Occidentalium Indiarum Regiones Europæ innotescerent, Apostolica Sancta Sedes, quæ ab ipsis Ecclesiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quòque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulò misit: ut Idololatria, ibi latè dominante, funditùs eradicata Christianæ Fidei semen opportunè spargerent, atque horrentes illos, & incultos campos in fertiles, florentesque vineas, uberrimos æternæ vitæ fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana Fides progressus ingentes fecerit, longè etiam majores factura; nisi coorta inter Operarios, à Sancta Sede illuc missos, dissidia cursum intercidissent.

Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Cæremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sinenses ad Confucium Philosophum, & Majores suos honoribus prosequendos uti consueverunt: cùm nonnulli ex Missionariis contenderent, eas esse Cæremonias, & Ritus merè civiles, adeòque concedendos iis, qui, relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra verò alii eos, utpotè superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quæ sanè controversia multis annis Apostòlicæ Sedis curam, & solicitudinem ad se traxit; cùm id maximè caveat, nè zizania in agro Dominico radices agant, aut, si fortè egerint, eæ, quàm citò fieri potest, evellantur.

Primò itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii, qui Cæremonias illas, & Ritus Sinicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quæ anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Cæremonias, & Ritus eosdem superstitione re vera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfatæ Congregationis preces, omnibus, & singulis Missionariis sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, sibi, ac Sanctæ Sedi reservatæ, mandavit, ut responsa, ac decisiones prædictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset.

Verùm paulò pòst ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia dubia de iisdem Ritibus, & Cæremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibita, ex quibus Cæremoniæ ipsæ, Ritusque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sacræ Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quæ, prout varia, diversaque ratione fuerat sibi de iisdem Cæremoniis expositum, alias quidem tamquàm merè civiles, & politicas esse permittendas; alias verò

verò tolerari posse judicavit: idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, & confirmavit.

Sed ecce tertiò ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cùm plura dubia Sacræ Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quòque ab ea quæsitum fuit, utrùm adhuc vigeret Innocentii Papæ X. præceptum, quo sub pœna excommunicationis latæ sententiæ mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quæ à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut suprà dictum est, emanaverant. Prætereà, an, stantibus recèns expositis dubiis, earum praxis retinenda foret: cùm præsertim obstare videretur Decretum Sacræ Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quæsitis nonnullis diversa ratione, aliisque circunstantiis propositis ab Operariis Apostolicis, in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad hæc Sacræ Inquisitionis Congregatio anno 1669. præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere, habita ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expositæ; neque illud fuisse circunscriptum à Decreto Sacræ Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; immo esse omnino observandum juxta quæsita, circunstantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæsita, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

Cùm autem ommia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantùm abfuit, ut Rituum Sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosis adeò dissidiis finis daretur; proinde exactam, maximèque acuratam totius hujus controversiæ discussionem Sacræ Inquisitionis Congregationi commisit. Cùmque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quòque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quæsita, quæ per eamdem Sacram Congregationem resolverentur.

Quæsitorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors intercepit. Clemens autem XI. qui successit, Prædecessoris sui zelo plenus, coram se quæsitorum eorumdem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam, & acuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus liberè producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa XI. anno 1704. confirmavit, & Apostolica authoritate comprobavit prænemoratæ Sacræ Congregationis responsiones ad omnia, & singula quæsita proposita, quibus Ritus Sinenses, utpotè superstitione imbuti, prohibebantur; mandavitque præfatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon, Antiochiæ Patriarcham, Commissarium, & in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti; ut nimirum exactam earumdem observantiam omnibus, & singulis Missionariis, pœnis quòque Canonicis in refractarios indictis, præciperet.

Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cùm autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenses Ritus, tamquàm politicos, ac merè civiles propugnaverant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacræ Inquisitionis Congregationem emanavit anno 1710. præcepit omnimodam, & inviolabilem earumdem responsionum abs se Apostolica authoritate confirmatarum observantiam, & alia, quæ Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis:

DE-

DECRETUM

Super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum aliàs in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium à Sacra Congregatione datorum, & à Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.

Feriâ v. die xxv. Septembris. MDCCX.

In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino nostro D. Clemente, Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus noster in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium, auditis tam in Congregationibus anno præterito non semel, quàm in aliis, mense, & anno præsentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, præfatorum Eminentissimorum, & Reverendissimorum DD. Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discusserunt, sententiis, decrevit, & declaravit, responsa aliàs in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & à Sanctitate Sua die 20. Novembris 1704. confirmata, & approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo, & Reverendissimo Domino D. Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Januarii 1707. hac de re editum, ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inconcussè, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contra faciendi quæsito colore, seu prætextu penitùs sublato, ac potissimùm non obstante quacumque appellatione à quibusvis personis sive Sæcularibus, sive Regularibus, etiam specifica, & individua mentione, & expressione dignis, ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit. Porrò cùm idem D. Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto suprâdicto Apostolicæ decisioni die 20. Novembris 1704. latæ se expressè inhærere professus fuerit, Sanctitas Sua ulteriùs declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum unà cum censuris in eo contentis ad normam eorumdem responsorum accipiendum esse, ita ut nihil per illud responsis præfatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt, etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur. Cæterùm Sanctitas Sua, tametsi non sine ingenti animi sui mœrore acceperit, quòd humani generis hostis multiplicia in die zizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholicæ Religionis propagandæ saluberrimum, ac sanctissimum opus ullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, iisque potissimùm dissidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentiùs, semper, & enixiùs promovere cupiens, congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus Instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenùs adhuc in illis partibus commoretur, sin minùs, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis earumdem partium transmitti mandavit, qua non minùs debitæ Apostolicorum Decretorum executioni, quàm Missionariorum concordiæ, Evangelicæ veritatis prædicationi, atque animarum saluti opportunè consulatur. Demum, ut nimiæ illi de his rebus scribendi licentiæ, quæ non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, modus imponatur; Sanctitas Sua districtè præcipit omnibus, & singulis cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimendæ, Regularibus, aliisque quibuscumque Sæcularibus Personis, tam Ecclesiasticis, quàm Laicis, cujuscumque tandem status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quæsito colore, vel prætextu imprimere, vel quoquomodo in lucem edere Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, seu Scripta quæcumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis desuper, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa, & speciali licentia à Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradictæ Sanctæ, & Universalis Inquisitionis obti-

obtinenda. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas Sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis latæ sententiæ; Regulares verò etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnas ipso facto absque alia declaratione incurrere, & nihilominùs aliis etiam pœnis Sanctitatis Suæ, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros porrò, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quæcumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit (citra ullam aliorum hactenus editorum approbationem, super quibus opportunè providebitur) pro expressè prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione sub pœnis, & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores verò, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Joseph Bartolus, Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Notarius.

At verò nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI. quò illos tandem aliquando frænaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, easque exactè, & ad amussim observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; & est tenoris, qui sequitur:

CLEMENTIS PAPÆ XI.

Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione eorum, quæ aliàs à Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac præscriptione formulæ Juramenti per Missionarios illarum partium præsentes, & futuros hac in re præstandi.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

Ex illa die, qua, nullo licèt meritorum nostrorum suffragio, Catholicæ Ecclesiæ gubernacula, hoc est, munus sua amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quàm acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa quasdam voces Sinicas ad sanctum, & ineffabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quàm circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti superstitiosos à quibusdam ex Missionariis prædictis reprobatos; ab aliis verò, utpotè eos civiles tantùm asserentibus, permissos, Apostolici Judicii censura opportunè dirimere, ut, sublatis dissidiis, Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad varias quæstiones super ejusmodi rebus excitatas, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversùs hæreticam pravitatem authoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem authoritate confirmavimus, & approbavimus.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt, quæ sequuntur: Cùm Deus Optimus Maximus congruè apud Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, ad eumdem verum Deum significandum, vocabulum *Tien Chù,* hoc est, Cœli Dominus, quod à Sinensibus Missionariis, & Fidelibus longo, ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina verò *Tien* Cœlum, & *Xang Tì* Supremus Imperator, penitùs rejicienda.

Id-

Idcirco Tabellas cum inſcriptione Sinica *King Tien*, Cœlum colito, in Eccleſiis Chriſtianorum appendi, ſeu jam appenſas in poſterum inibi retineri permittendum non eſſe.

Ad hæc nullatenus, nullaque de cauſa permittendum eſſe Chriſti Fidelibus, quòd præſint, miniſtrent, aut interſint ſolemnibus Sacrificiis, ſeu Oblationibus, quæ à Sinenſibus in utroque æquinoctio cujuſcumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri ſolent, tamquàm ſuperſtitione imbutis. Similiter nec eſſe permittendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem Chriſti Fideles exerceant, ac peragant Cæremonias, Ritus, & Oblationes, quæ in honorem ejuſdem Confucii fiunt: tum ſingulis menſibus in Novilunio, & Plenilunio à Mandarinis, ſeu primariis Magiſtratibus, aliiſque Officialibus, & Literatis: tum ab eiſdem Mandarinis, ſeu Gubernatoribus, ac Magiſtratibus, antequàm dignitatem adeant, ſeu ſaltèm poſt ejus poſſeſsionem adeptam: tum denique à Literatis, qui poſtquàm ad gradus ſunt admiſsi, è veſtigio ad Templum, ſeu Ædem Confucii ſe conferunt.

Præterea non eſſe permittendum Chriſtianis in Templis, ſeu Ædibus Progenitoribus dicatis, Oblationes minùs ſolemnes eiſdem facere, nec in illis miniſtrare, aut quomodolibèt inſervire, vel alios Ritus, & Cæremonias peragere.

Item nec eſſe permittendum præfatis Chriſtianis Oblationes, Ritus, & Cæremonias hujuſmodi coram Progenitorum Tabellis in privatis domibus, ſive in eorumdem Progenitorum ſepulchris, ſive antequàm defuncti ſepulturæ tradantur, in eorum honorem fieri conſuetas, unà cum Gentilibus, vel ſeorſim ab illis peragere, eiſque miniſtrare, aut intereſſe; immo prædicta omnia, utpotè quæ, perpenſis hinc inde deductis, necnon diligenter, ac maturè diſcuſsis omnibus, ita peragi comperta ſunt, ut à ſupeſtitione ſeparari nequeant, Chriſtianæ Legis Cultoribus nè quidem permittenda eſſe, præmiſſa publica, vel ſecreta proteſtatione, ſe, non religioſo, ſed civili, ac politico tantùm cultu erga defunctos illa præſtare, nec ab eis quidquàm petere, aut ſperare.

Non tamen per hæc cenſendam eſſe damnatam præſentiam illam, ſeu aſsiſtentiam merè materialem, quam cum Gentilibus ſuperſtitioſa peragentibus, citra ullam, ſive expreſſam, ſive tacitam geſtorum approbationem, ac quovis miniſterio penitùs ſecluſo, eiſdem ſuperſtitioſis actibus quandoque præſtari contingat à Chriſtianis, cùm aliter odia, & inimicitiæ vitari non poſſunt: factâ tamen priùs, ſi commodè fieri poterit, Fidei proteſtatione, ac ceſſante periculo ſubverſionis.

Demum permittendum non eſſe Chriſti Fidelibus Tabellas defunctorum Progenitorum in ſuis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc eſt, cum inſcriptione Sinica, qua Thronus, ſeu Sedes Spiritus, vel Animæ N. ſignificetur; immo nec cum alia, qua Sedes, ſeu Thronus, adeòque idem, ac priori, licèt magis contracta inſcriptione, deſignari videatur. Quò verò ad Tabellas ſolo defuncti nomine inſcriptas, tolerari poſſe illarum uſum, dummodò in eis conficiendis omittantur omnia, quæ ſuperſtitionem redolent, & ſecluſo ſcandalo, hoc eſt, dummodò, qui Chriſtiani non ſunt, arbitrari non poſsint, Tabellas hujuſmodi à Chriſtianis retineri ea mente, qua ipſi illas retinent, necnon adjecta inſuper declaratione ad latus ipſarum Tabellarum apponenda, qua, & quæ ſit Chriſtianorum de defunctis fides, & qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas eſſe debeat, enuntietur.

Per præmiſſa nihilominùs non vetari, quominùs erga defunctos peragi poſsint alia, ſi quæ ſint, ab iis Gentibus peragi conſueta, quæ verè ſuperſtitioſa non ſint, nec ſuperſtitionis ſpeciem præſeferant; ſed intra limites civilium, & politicorum Rituum contineantur. Porrò quænam hæc ſint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore exiſtentis Commiſſarii, & Viſitatoris Generalis Apoſtolici, ſeu ejus vices exercentis in Imperio Sinarum, tum Epiſcoporum, & Vicariorum Apoſtolicorum illarum partium judicio relinquendum eſſe: qui tamen intereà omni, quo poterunt ſtudio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Cæremoniis penitùs ſublatis, illis ſenſim à Chriſtianis, & pro Chriſtianis hac in re uſu recipiantur Ritus, quos Catholica Eccleſia pro defunctis piè præſcripſit.

 Poſt

Post hæc verò labente ferè sexennio, nempe die 25. Septembris 1710. auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expressè inhærendo, à piæ recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus, & singulis, ad quos spectabat, inconcussè, & inviolabiliter sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis observanda esse decrevimus, & declaravimus, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitùs sublato, ac potissimùm non obstante quacumque appellatione à quibusvis Personis ad Nos, & Sedem Apostolicam interposita, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fusiùs continetur.

Hæc omnia plenè, & abundè sufficere debuissent, ut ea, quæ inimicus homo superseminaverat zizania, ex agro illo radicitùs evellerentur, Fidelesque omnes nostris, & hujus Sanctæ Sedis mandatis ea, qua par erat, humilitate, & obedientia obsequerentur: præsertim, cùm in calce responsorum prædictorum à Nobis, sicut præmittitur, confirmatorum, & approbatorum, Causam jam finitam esse apertis, & perspicuis verbis pronunciatum fuerit.

Verùm, cùm, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenerit Apostolatus auditum, tam enixè à Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio malè à plerisque, sive vano, falsoque obtentu, quòd illa à Nobis suspensa fuerint, vel minùs legitimè promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum à Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionariis, quàm Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Cæremoniis Sinicis à præfata Congregatione Cardinalium editi, ac à recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontificiæ nostræ authoritatis injuria, Christi Fidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satìs diu, multumque eludatur, aut saltèm nimiùm retardetur.

Hinc est, quòd Nos, ex commissæ Nobis divinitùs Apostolicæ servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, & prætextus hujusmodi penitùs, & omnino è medio tollere, ac rejicere, necnon Christi Fidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorumdem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, & pro tempore quandocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eorum verò Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Pro-Vicariis, necnon Missionariis tam Sæcularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latæ sententiæ, à qua nemo à quoquam, præterquàm à Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium præcipimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, & inconcussè observent; ac ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superiùs expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel prætextu contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant.

Prætereà motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservatæ, ac privationis vocis activæ, & passivæ pœnis ordinamus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici tam Sæculares, quàm prædictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum,

etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave præfata Regna, & Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quandocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint, missi scilicet, statim ac præsentes Literæ eis innotuerint; mittendi verò, antequàm ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant, Juramentum de fideliter, integrè, ac inviolabiliter observando ejusmodi Præcepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in præsentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii, & Visitatoris Apostolici in præfato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respectivè jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum; Regulares verò in manibus insuper Superiorum suæ Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tanquàm simplices suæ Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, specialis, & specialissima esset facienda mentio, Christi Fidelium confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respectivè Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter à Sede præfata concessis uti possint, sed quoad eos, præter, & ultra superiùs expressas pœnas, omnes, & singulæ facultates prædictæ omnino cessent, nulliusque roboris sint, & esse censeantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quoscumque Missionarios tam Seculares, quàm Regulares, in memoratorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltèm authentica illorum exempla per eosdem Commissarium, & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præfatam Congregationem Cardinalium, quanto citiùs fieri poterit, transmittantur.

Superiores verò Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eijsdem pœnis teneantur non solùm idem Juramentum in præfatorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum suprà præscriptum, præstare, ejusque formulæ subscribere, sed etiam illius præstationem à suis respectivè Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quàm primùm transmittere ad suos respectivè Superiores Generales, qui illa memoratæ Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Decernentes, easdem præsentes Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quòd prædicti, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, Ordinis, præeminentiæ, & dignitatis existant, seu aliàs specifica, & individua mentione, & expressione digni illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, causæque, propter quas præsentes emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversum vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversùs illas aperitionis Oris, in restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concesso, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversùs illas, etiam quorumvis à Sede præfata concessorum privilegiorum prætextu, ad effectum impe-

pediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minimè refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, easque propterea, omnibus, & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitùs, & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfatæ Sedis Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & authoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secùs super his à quoquam quavis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus præmissis, &, quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de Jure quæsito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quòque, indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisve quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis à Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum; non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitùs omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Formula autem Juramenti, sicut præmittitur, præstandi est, quæ sequitur, videlicet: Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Cæremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis, Divina Providentia Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam optimè noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictam Constitutionem impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita tactis Sacrosanctis Evangeliis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Ego N. manu propria.

Cæterùm volumus, & expressè mandamus, ut eædem præsentes Literæ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, & intimentur omnibus, & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc, ut tam suo, quàm prædictorum eis respectivè

Subdi-

Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla prædicta pluribus viis, quantò citiùs fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis easdem Literas, & in eis contenta quæcumque plenariè, & integrè, ac verè, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi. Quia verò difficile foret, Literas hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in judicio, quàm extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus nostri annò decimoquinto.

F. Oliverius.

Per Constitutionem Apostolicam adeò solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse testatur, justum, & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis authoritatem sese quàm maximè revereri profitentur, humili, & obsequenti animo illius judicio semet omnino subjicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quòd illa Præcepti titulum præfert, quasi verò non indissolubilis Legis, sed Præcepti merè Ecclesiastici vim haberet; tum etiam quòd illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus, Patriarcha Alexandrinus, cùm Commissarium, & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temerè audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quædam variabilis disciplinæ ratio. Proinde authoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes, ad illam in suo robore omnino servandam, de authoritatis ejusdem plenitudine non modò eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, & omnimodam Apostolicæ Constitutionis authoritatem habere dicimus, & declaramus.

Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt à responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsita nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione, ac praxi Missionarii quidam proposuerant. Responsiones itaque hujusmodi unà cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissæ fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causa, utque illis uteretur, prout circunstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem responsiones, quas præmemorati duo viri ad proposita quæsita dederant, bene verò Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastorali sua Epistola insertæ, cujus tenor est, uti sequitur:

Caro-

Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere, &c.

Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu-Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possimus & ipsi consolari eos, qui in omni præssura sunt, per exhortationem, qua exhortamur & ipsi à Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quàm cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vinea laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, id est, simul consolari in vobis per eam, quæ in invicem est, fidem vestram, atque meam. Verùm, quia non sapientiam hujus sæculi loquuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, satiùsque duximus, ad sedandam tempestatem adversùs Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjutor noster nunc & erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis magna est, & continuus dolor adhæret cordi nostro, quòd præsentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, & in vobis, & in cæteris gentibus. At verò, quod non licuit per præsentiam agere, saltèm per epistolam non impedimur. Primùm quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum-Christum pro omnibus vobis, qui Spiritu Sancto ferventes, & fortes, Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui à Domino dictum est: Pasce oves meas: Cui traditæ sunt claves domus David: Si aperit, non est, qui claudat; si claudit, non est, qui aperiat. Quotquot estis, mactè animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magna est in Cœlis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis, & doctrinæ. Lucernæ estote, non minùs lucentes exemplo, ac zelo prædicationis ardentes. Si qui verò adhuc essent hæsitantes, & in opere non efficaces, obsecramus vos, Fratres, per nomen Domini nostri Jesu-Christi, ut idipsum dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non ampliùs invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur. Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papæ XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus; sed relinquimus res, prout sunt: hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis à Sanctissimo Domino Nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in ea vetantur, permittimus. Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam Cæremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinea Domini strenuè, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quæ permitti poterunt, quæ, & separatim unicuique secundùm quæsita dedissemus, nisi compertum Nobis esset, unà cum incertis nuntiis jam disseminata proborum animos, & Christi Fideles bonæ voluntatis non parùm perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut gentium Cæremoniis penitùs sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia piè præscripsit.

Primò. Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum, inscriptis solo nomine defuncti, apposita ad latus declaratione debita, & omissa quacumque superstitione in earum constructione, necnon secluso omni scandalo. *Secundò.* Permittuntur omnes Cæremoniæ Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ non sint, aut superstitiosæ, aut suspectæ; sed civiles. *Tertiò.* Permittitur Confucii cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ, & literis, & superstitiosa inscriptione, & adjuncta declaratione debita, sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi cendelas, uri odores, apponi comestibilia, &c. *Quartò.* Permittitur pro usu, & expensis fu-

funerum offerri candelas, odores, adjuncta in schedula debita declaratione. *Quintò.* Permittuntur reverentiæ genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum. *Sextò.* Permittitur præparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cùm debita declaratione, & omissis superstitiosis, pro quadam honestate tantùm, & pietate erga defunctos. *Septimò.* Permittitur coram Tabella correcta reverentia dicta *Ko teu* tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus. *Octavò.* Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut suprà dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus. *Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retrò. Videte, fratres, vocationem vestram; non enim auditores Legis justi sunt apud Deum; sed factores Legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Nè diutiùs agamus secundùm potestatem, paternè vos commonere voluimus per epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in Vineam suam audite*: Quid hìc statis tota die otiosi? Ite & vos in Vineam meam. *Vocem Patris perpendite, & illam Judicis timete. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcessibilem nimirum à Pastorum Principe gloriæ coronam. Nè quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quòd obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis prætextibus cessandum sibi putat à ministerio Missionarii, lædit animam suam, & de alienis æterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arescent tanquàm palmites; & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum-Christum secus viam ambulantem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantùm, & ait illi:* Numquàm ex te nascantur fructus in sempiternum. *Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur, ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, væh, væh à die iræ, à die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis Gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominùs annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cætero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete; & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.*

Cùm verò ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, præsentium nostrarum Literarum notitiam iisdem Neophitis minimè necessariam esse, sed satìs esse eos in viam salutis dirigere juxta Pontificiæ Constitutionis præscripta, compertum sit, nè quis eorum, ad quos præsentes Literæ directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, præsentes Literas, aut quæ in eis continentur (exceptis Permissionibus, quæ quidem cautè, & ubi necessitas tantùm, aut utilitas postulaverit, patefaciendæ erunt) sive directè, sive indirectè per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertat, aut quocumque modo cuilibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub excommunicationis latæ sententiæ, à qua non nisi à Nobis, aut à Summo Pontifice (præterquàm in articulo mortis constitutus) absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis per Contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis tenore præsentium vetamus, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio nostræ Residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

Cùm autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastorali mentem suam satìs prudenter explicuisset, nimirùm Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitia opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, & observantiam, cùm satìs esset, ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in

via salutis dirigerentur, præterea cùm omnibus, & quibuscumque interdictum voluisset, sub pœna quòque excommunicationis latæ sententiæ, nè quis illam in Sinensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palàm faceret; de Permissionibus autem cùm statuisset, non nisi cautè, & ubi tantùm utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profectò omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscurè inferre debebat, quantis ille animi angustiis obsessus, & quàm anceps, ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeò ut œconomia quadam usus fuisset ad loci, & temporis circunstantias prorsùs necessaria: à qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis, aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quàm Christiani cultus puritatem, & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent. At Permissiones illæ contra expressam adeò Patriarchæ ipsius voluntatem evulgatæ; & quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub pœna suspensionis ipso facto incurrendæ, universis Diœcesis suæ Missionariis, ut observarent, & observari præciperent Constitutionem: *Ex illa die*, juxta Permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimùm referri, quæ in præcitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcepit insuper, ut Christi Fideles quater, singulis annis in diebus omnium celebertimis, distinctè instruerentur, cùm in iis, quæ Constitutione Apostolica prohibentur, tum in iis, quæ à Patriarchæ Alexandrini Pastorali permittuntur.

Enimverò Clemens Papa XII. Prædecessor noster tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens, muneri suo maximè interesse judicavit binas illas Epistolas damnare, ac penitùs reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit declarandi Sinensibus Christianis mentem suam, & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis, aliisque, quæ ad materiam hujusmodi spectarent. Præfatum autem Breve est tenoris sequentis:

CLEMENTIS PAPÆ XII.

Revocatio, annullatio, & cassatio duarum Epistolarum Pastoralium bon. mem. Francisci Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die vj. Julii, & die xxiij. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Sinenses editarum.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apostolicæ solicitudinis Nobis divinitùs commissæ ratio Nos admonet, ut ea, quæ Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationi, ac incrementis quacumque ratione obsistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac è medio tollere studeamus. Cùm itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sinenses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortæ fuerint dissensiones, quæ uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Dominici partem missorum labore præstolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Misionarios pax, & animorum concordia, sublatis quibusvis dissidiis, restituatur, de opportuno in præmissis remedio providere volentes, ac Epistolarum prædictarum tenores, & alia quæcumque etiam specificam, & individuam mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactè specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedulò, ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine binas memorati Francisci Episcopi Pekinen. Epistolas Pastorales præfatas, ac pœnas, & alia quæcumque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsan quandocumque secuturis, penitùs, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuò fore, tenore præsentium declaramus:

ramus: & nihilominùs ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & singula motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus harum serie itidem perpetuò revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, & effectu penitùs, & omnino vacuamus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & abolitis, viribusque, & effectu penitùs, & omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, & Apostolicæ Sedi reservantes facultatem Christi Fidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dictæ Sedis mentem post maturam itidem habitam deliberationem super aliis rebus, quæ hujusmodi materiam respiciunt: Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, præsertim verò Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Apostolicis tam Sæcularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis etiam Jesu, Regularibus in supradicto Sinarum Regno, nunc, & pro tempore existentibus, inviolabiliter, & inconcussè observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis præfatæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & authoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secùs super his à quoquàm quavìs authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ aqud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Septembris 1735. Pontificatus nostri anno sexto.

F. Card. Oliverius.

Id verò, quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinensibus declarandum reservavit, erat profectò materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter Missionarios dissensione: cùm alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die*: omnem vim suam amittere, si Permissiones illæ in praxi consistant; alii verò factis palàm ostenderent, Permissionum colore se ad prædictæ Constitutionis observantiam minimè teneri, juxta illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur: Itaque præfatus Prædecessor noster, quò Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratæ Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquàm diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut à Theologis, tum etiam à Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, Sacræ Inquisitioni Præpositis, maturè, serióque discuteretur. Antequàm verò supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad pleniorem facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causa, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præocupatus absolvere minimè potuit; aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus: neque laborem nostrum tantùm; sed Cardinalium quòque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam, & consilium exquisivimus, ac tandem satis apertè compertum habemus, antedictas Permissiones nunquàm à Sancta Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpotè quæ partim Cæremonias, Ritusque Sinenses à prædicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos, atque utendos concedant: partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

Nos

Nolentes itaque, quemquam ad Constitutionem ipsam summo Christanæ Religionis damno malitiosè evertendam Permissionibus ejusmodi uti, definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si numquàm extitissent, earumque praxim tamquàm superstitiosam omnino damnamus, & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuò valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas permissiones; easque semper utì cassas, irritas, invalidas, & nullius prorsùs roboris, aut vigoris habendas esse dicimus, ac pronunciamus.

Præterea cùm Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die*: apposuerit hæc verba = *Per præmissa nihilominùs non vetari, quominùs erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, quæ verè superstitiosa non sint, &c.* = Nos dicimus, & declaramus ea verba: = *Alia, si quæ sint* = intelligenda esse de usibus, & Cæremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolica Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem authoritate configimus, atque interdicimus, nè antedictis Permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

Districtè itaque prohibemus, nè quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius tam Sæcularis, quàm Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissionibus prædictis ullo pacto uti valeat, sive publicè, sive privatim, sive palàm, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulò ante citata verba aliter, ac Nos suprà declaravimus, alicui explicare, aut interpretari. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quòque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expressè mandamus omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis, in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis, sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis à Pontificalium exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum verò Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorumdem Locorum Ordinariis, Vicariis quòque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quàm Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, à qua non possint, nisi à Nobis, & à Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquàm in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœna, præcipimus, & districtè mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, atque immobiliter, non modò ipsi observent; sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent à singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causa, occasione, seu prætextu aliquo huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quòque Jesu, si quis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ à Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quàm Generalibus in virtute sanctæ obedientiæ expressè mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios à Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quòd si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minùs obtemperaverint, aut in eo desides fuerint;

Nos contra ipsos quòque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate eos perpetuò privabimus.

Postremò, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quòque, ut ad Formulam Juramenti, à Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam, nonnulla adjiciantur, quæ maximè necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore sub pœnis in ea contentis Juramentum præstare debebunt, in posterum sequenti formula utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolicò super Ritibus, ac Cæremoniis Sinensibus, in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprimè noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut à Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquo modo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper, quantum in me est, numquàm patiar, ut Ritus, & Cæremoniæ Sinenses in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai, datis die 4. Novembris 1721. permissæ, ac à Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPA XIV. damnatæ, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties, quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita tactis Sacrosanctis Evangeliis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus-Christus laboribus à nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clarè, nitidèque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earumdem Pastores intelligant, planèque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quòque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublatum iri, nè videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam Infidelium conversio retardetur. Nam hæc à Divina Gratia sperari potissimùm debet, quæ quidem ab eorum ministerio longè non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavidè prædicaverint, atque ea puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quòque ad eam propugnandam sanguinem effundère, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei Clarissimorum Propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potiùs Vineam Domini florentem magis, & Fidelium animarum copiosiorem effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verùm ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquàm veros Jesu-Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse: non ad gaudia temporalia; sed ad magna certamina: non ad honores; sed ad despectiones: non ad otium; sed ad labores: non ad requiem; sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annullationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temera-

merario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli, Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem quinto Idus Julii anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus nostri anno secundo.
P. Card. Pro-Datar. D. Card. Passioneus. Visa de Curia N. Antonellus.
J. B. Eugenius. Registrata in Secretaria Brevium.

Anno à Nativitate Domini Nostri JESU-CHRISTI millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, indictione quinta; die verò nona Augusti, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini BENEDICTI, Divina Providentia PAPÆ XIV. Anno secundo, supradicta Constitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis, per me Sebastianum Amadeum, Apost. Curs.

Nicolaus Capelli Mag. Curs.

Petrus de Propertiis, olim Cantarell. Cur. Capitol. Notarius.

Loco ✠ Sigilli.

Concordat hoc Exemplar cum Literis Apostolicis in formam transumpti redactis, publicatis, & affixis, ut suprà, mihi infrascripto Notario ad hunc effectum exhibitis à R. P. Lect. Habituali Theologiæ, Fre. Joseph de la Barrera, Depositario Provinciæ Bæticæ Sacri Ordinis Prædicatorum, eidemque R. P. Lectori devolutis: In quorum fidem, ego infrascriptus Notarius Apostolicus, præsens, licèt Typis datum, signo, & subscriptione meis munivi requisitus in fidem. Hispali die novena *mensis* Noviembre *anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo secundo.*

In testimonium veritatis

Fran. Sanchez Recuenco
Not. App.